

gebyr i enhver amerikansk, spansk eller italiensk Havn, disse Skibe anløbe, uanset hvorofte de have anløbet den i Nærets Løb, og forsaavidt den er Mellemhavn, ligegyldigt, hvormegit Gods der losses eller lades, og det behøver ikke nærmere at paavises, hvor betydelig denne Byrde kan være paa Skibsfarten, navnlig paa en Tid, hvor derne overalt er saa stærkt trykket. Naar derimod Loven af 1ste Februar 1867 udvides til at gjælde for alle Havne, vil, for at holde os til de anførte Dampskibslinier, Thingvalla, af hvis 4 Skibe hvert gjør 6 Farter aarlig paa New-York, opnaa en Medsættelse af Halvdelen i de nugældende lovlige Konsulatgebyrer i den nævnte Havn, og det forenede Dampskibsselskab vil i alle dets spanske og italienske Mellemhavne enten ganske fritages for eller kun komme til at betale halvt Konsulatgebyr, alt efter som det Gods, Skibet i paagældende Havn løser eller lader, enten for ingen af disse Operationer eller kun for een af dem overstiger $\frac{1}{10}$ af Drægtigheden. Hvor stor Differencen for Mellemhavnene vil blive, afhænger selvfølgelig af de varierende Ladnings- og Losnings-Kvantiteter, men efter en Beregning, baseret paa et enkelt Skibs Rejser i 1884, kan Medsættelsen anslås til omtrent Halvdelen af de nu lovbestemte Gebyrer.

Som ovenfor bemærket er det væsentligt de faste Dampskibslinier, der lide under de

nu bestaaende Regler, og det desto mere, da disse Skibe skulle anløbe de i Forvejen fastsatte Havne, ligegyldigt hvor liden Ladning de end have dertil; men ogsaa Skibe, der gaa i fri Fragtfart, ville efter Omstændighederne kunne have Fordel af en Udvidelse af Loven af 1ste Februar 1867. Sluttelig skal bemærkes, at dette ligeledes vil være Tilfældet med Skibsfarten mellem St. Thomas og de andre vestindiske Øer samt det amerikanske Fastland.

Man nærer ingen Betænelighed ved at foreslaa, at de nye Regler træde i Kraft ogsaa for de allerede ansatte Konsulers Vedkommende; thi dels stete dette, da Loven af 1ste Februar udkom, uden at der fra nogen Side fremkom Klager derover, naaget den havde en langt betydeligere Indflydelse paa de paagældende Konsulers Indtægter dels have de faste Dampskibslinier udenfor den nu gjældende Lokalbegrænsning ikke endnu bestaaet saalænge, at de vedkommende Konsuler have vænnet sig til at regne paa de forøgede Gebyrer som sikke.

Foraaavidt Loven af 1ste Februar 1867 i §§ 3—5 nærmere bestemmer, hvorledes det i Mellemhavn ladede og løsfede Gods beregnes, hvilke Bøder Skipperen efter Omstændighederne isalder, samt hvorledes opstaaede Spørgsmaal blive at afgjøre, giver Lovens Udvidelse ikke Anledning til videre Bemærkninger.